

Efter reglen i stk. 2 kan efterbetaling af for lidt beregnet afgift ikke kræves efter udløbet af den i § 64, stk. 1, 3. pkt., nævnte frist, medmindre afgiftsberegningen ændres til skade for den afgiftspligtige i medfør af § 65. Da efterbetaling således normalt ikke vil kunne kræves, når der er forløbet 6 uger, efter at den afgiftspligtige har fået kundskab om afgiftsberegningen, vil resultatet i praksis blive at finansministeriet er afskåret fra at gøre efterkrav gældende ved revisionen. Dette gælder ikke alene, når der efter ministeriets opfattelse er beregnet for lidt afgift, men også når en afgiftsberegning ved en fejltagelse ikke er sket. Også de afgiftsberegning myndigheder er afskåret fra efter udløbet af 6-ugersfristen at redressere upåklagede afgiftsberegninger til skade for den afgiftspligtige eller fejltagelser, hvorved afgiftsberegning er undladt.

Forslaget medfører en meget væsentlig begrænsning af adgangen til at gøre efterkrav gældende, men som anført i betænkning nr. 377 side 85 skulle den foreslåede ordning være fiskalt ubetænkelig.

I stk. 3 gøres der dog en undtagelse fra hovedbestemmelsen i stk. 2. Dersom beregningen hviler på urigtige, ufuldstændige eller på anden måde vildledende oplysninger fra den afgiftspligtige eller hans befuldmægtigede, bør der kunne kræves efterbetaling. Efterbetalingskrav kan gøres gældende såvel mod den afgiftspligtige som hans repræsentant, jfr. § 61. Den, mod hvem krav på efterbetaling gøres gældende, kan gøre indsigelse i overensstemmelse med reglerne i § 64.

Den særlige bestemmelse i skifteafgiftslovens § 10, der foreslås ophævet, er omtalt i bemærkningerne til § 33.

Til kapitel 14.

Bestemmelser om lovens gennemførelse.

Dette kapitel indeholder forslag til forskellige bemyndigelser til finansministeren. Et forslag til bemyndigelse er endvidere optaget i § 48, stk. 4 (vedrørende ændring af afgiftssatserne for udfærdigelse af udskrifter og attester). Det forudsættes, at finansministeren i alle tilfælde fører forhandling med justitsministeren om udfærdigelsen af de fornødne bestemmelser.

Til § 67.

Bestemmelsen afløser retsafgiftslovens § 29, skifteafgiftslovens § 5 og eksekutortilsynslovens § 13, stk. 3.

Administrative bestemmelser om oppebørslen af de forskellige retsafgifter findes navnlig i følgende cirkulærer:

Justitsministeriets cirkulære nr. 199 af 17. december 1957 vedrørende kasse- og regnskabsvæsenet for underretterne uden for København.

Reglement nr. 221 af 6. september 1921 for opkrævningen af og regnskabsaflæggelsen for de statskassen af skiftevæsenet ved Københavns byret tilfaldende indtægter.

Reglement nr. 222 af s. d. for opkrævningen af og regnskabsaflæggelsen for de statskassen ved Københavns byret tilfaldende indtægter, skiftevæsenet undtagen.

Reglement nr. 14 af 3. februar 1922 for opkrævningen af og regnskabsaflæggelsen for de statskassen ved højesteret, landsretterne samt sø- og handelsretten i København tilfaldende retsafgifter m. v.

Eksekutorinstruksen nr. 94 af 22. marts 1933, §§ 8, 9 og 11.

Finansministeriets bekendtgørelse nr. 188 af 1. april 1943 om indbetaling af de i eksekutorboer beregnede skifte-, bo- og arveafgifter.

Skattedepartementets cirkulære nr. 113 af 17. august 1953 om tilbagebetaling af retsafgifter m. v. ved fri proces.

Justitsministeriets cirkulære nr. 33 af 14. februar 1962 om inddrivelse af afgifter og sagsomkostninger i beneficerede sager.

Lovens gennemførelse vil nødvendiggøre en revision af de gældende administrative forskrifter vedrørende retsafgifterne.

Med hensyn til bemyndigelsen til finansministeren til at fastsætte regler om, hvilke myndigheder der skal oppebære afgifterne bemærkes, at der herved i første række tages sigte på af forenklingshensyn at henlægge oppebørslen af afgifter for udpantning af amtstueskatter m. m. til amtstuerne, således at man undgår afregning mellem amtstue og fogedkontor. Der henvises i denne forbindelse til de i § 18 foreslåede nye regler om afgiftspligtens indtræden for disse afgifter. Bemyndigelsen tager endvidere sigte på, at der i andre tilfælde kan være behov for at træffe bestemmelse om, hvem der skal oppebære afgiften. Således kan der blive spørgsmål om at give regler for, hvilken myndighed der skal oppebære afgiften for kære, jfr. bemærkningerne til § 60, samt om at henlægge oppebørslen af afgifterne efter kapitel 5 til amtstuerne eller anden administrativ oppebørselsmyndighed.

Med hensyn til bemyndigelsen til finansministeren til at fastsætte regler om, hvorledes berigtigelsen af afgifterne skal ske og hvorledes kontrollen med afgifternes indgang skal foregå, bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt administrationen af retsafgif-